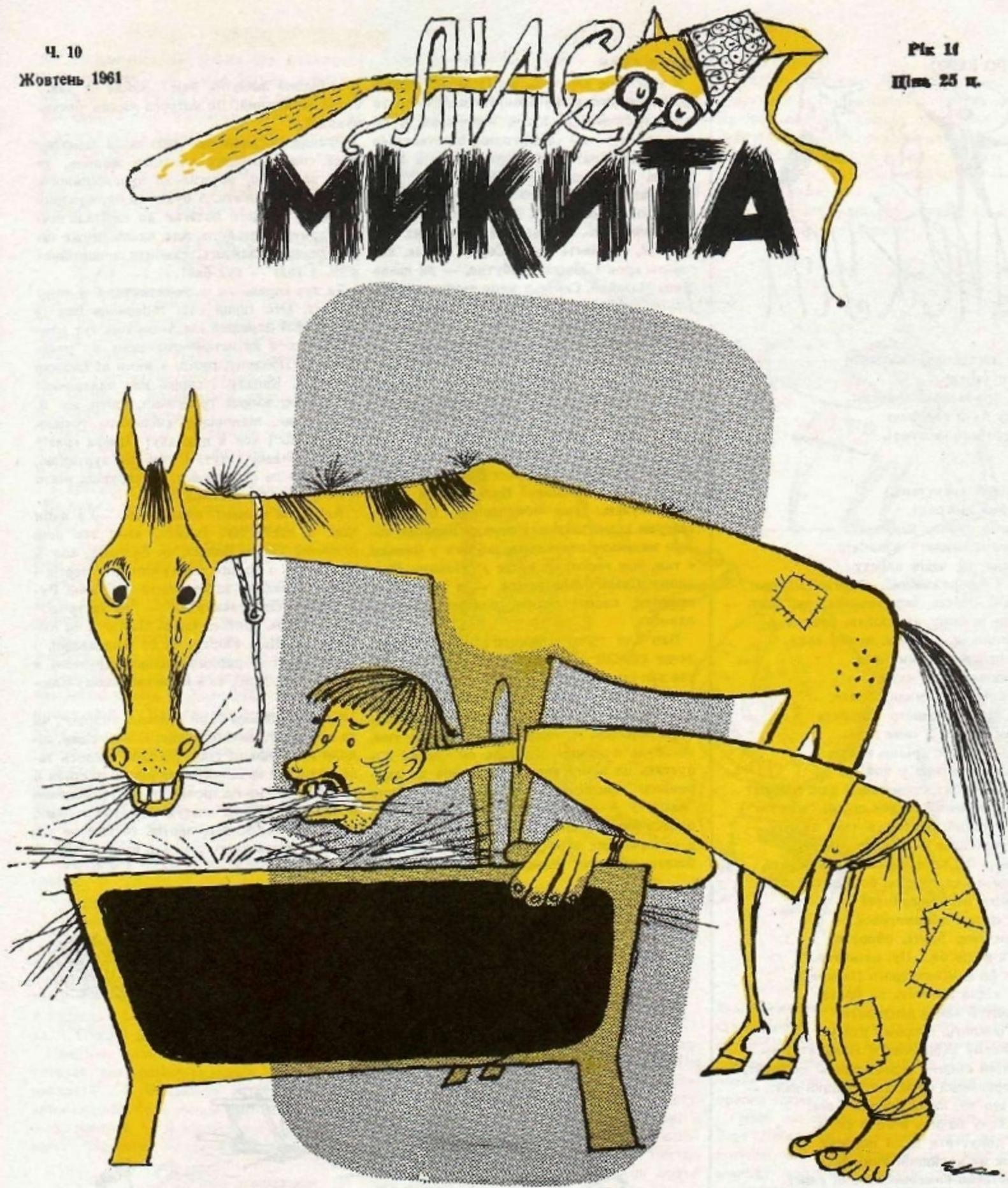

Ч. 10
Жовтень 1961

Рік 11
Шіна 25 к.

ВІДГОМИН ХРУЩОВСЬКОЇ ПРОГРАМИ
В УКРАЇНІ

— Іжмо, Іжмо, за двадцять років буде вояще...

ПЕТРО КІЗКО

Два зустрілись емігранти —
Дискутанти
Над проблемою земною:
Кому бути головою
Спілки допомогової.

Перший дискутант
Старий емігрант
Назвав одразу кандидата —
Старорежимного Кіндрата,
Свідка ще часів царату.
— Старорежимний, кажете, Кіндрат? —
Новий спітав, скривившись, емігрант. —
Та де ж йому до голови, братухо?
У нього ж, вибачте, осячі вуха.
Від нього дьогтем тхне,
Як кашляне чи чхне.
А опріч того, мілій брате,
У Старорежимного Кіндрата
Своя садиба й своя хата.
Та це ще все дрібне, пусте,
Було б і можна в комітет
Та ба — Старорежимний ваш Кіндрат
(Тут пошепки сказав новий "мігрант")
Заплутаний, браток, в таку халепу —
Він вихвалив покійного Мазепу!
А ще... В Старорежимного Кіндрата,
Московська голова, бо вся патла.
Лишіть його у супокії
Від спілки допомогової.
Коли вже, брате, обирати,
То я волів би... Ну, от взяти...
Хоч би й Жовтневого Панкранта,
Він гідно постоїть за брата!
Такого б нам у кандидати
Не обирать, а прямо пхати!
— Кого? Жовтневого Панкранта? —
Спітав старий, скривившись, емігрант,
Поправивши на штанях рівний хант. —
Та що ви, пане, бійтесь Бога!
Не хочу бачити його й сном,
Не допустити й до порога!
Та ж це колишній комуніст,
Жовтнево-комсомольський глист.
Він мордував людей у дома,
Що кожному із нас відомо.
Він навіть, пане, шпигуном,
Агентом, кажуть, тут працює,
Лиші сліди свої маскує...

Поки прийшов оцій дискусії кінець,
Між нас проліз тихенько...
справжній шпигунець!

ШАФА ГРАЕ

Я зовсім не дивуюсь, що Цезарові важко було переступити Рубікон, бо мені іноді те саме трапляється. Коли, наприклад, в ту саму неділю і тій самій годині відбувається футбольний матч і йде, раз лише в Нью Йорку, польська ревія "Шафа грає", тоді справді стається розгубленою українською людиною... Куди йти? Що вибрати?

В таких, ось, переломових моментах рятуете вас, — знаєте що?.. Серце! Серце, що гонить кров і віщує майбутнє, — як казав Міна Мазайло. Серце в мене тъхнуло і за-

здалегіль підешпнуло мені, що наш УСК програє (що і сталося). Ну, а коли знаєш, що наші програють, то якого біса іхати на змагання, хвілюватись, шарпати свої нерви? Тому я сміливо переступив Рубікон, тобто — скрунив і пішов на польську імпрезу.

Що мене спеціально тянуло на цю ревію, це те, що на ній виступав колега по смішній професії, гуморист Вех з Варшави, знаний ще за панської Польщі та й тепер за Гомулки, дуже популярний. Братам і сестрам із центральних земель України подаю маленьке пояснення, що Вех у Польщі є тим, чим господин Аргус у "Новому Русському Слові". Між іншим — з виду, з профіля, хлопці досить подібні один до одного...

Пан (чи тепер товариш Вех) має теж дещо спільне зі мною: свої фейлетони читає так само погано, як я. Він теж затирає в своїх писаннях ті самі проблеми, що й мене болять та турбують: питання космічного порядку. Я, наприклад, журився тим, що буде з нашим Місяцем, як Совети випустять на нього своїх собак, або як американці притаскають туди свою грачу "баксу"? А колега Вех бідкається — що буде з люнатиками, коли американці випулі з советчиками випустять на сине небо забагато штучних місяців-сателітів?.. Що ж

тоді бідний люнатик вдіє? Вийде на дахи і стане, як дурний! До котого місяця чимчикувати?..

Правда, — каже пан Вех: якщо люнатик буде соціалістичних поглядів людина, то його, звичайно, потягне до прогресивного, радянського місяця. А буде він буржуазних поглядів, то його потягне до капіталістичного, американського. Але, часом, може такий селеп змідитись, схібити з партійної лінії, а тоді — гуд-бай!

Та тут справа не в люнатиках, а в чому іншому. Ось такий собі товаржні Вех із програє (що і сталося). Ну, а коли знаєш, що наші програють, то якого біса іхати на змагання, хвілюватись, шарпати свої нерви? Тому я сміливо переступив Рубікон, тобто — скрунив і пішов на польську імпрезу.

Що мене спеціально тянуло на цю ревію, це те, що на ній виступав колега по смішній професії, гуморист Вех з Варшави, знаний ще за панської Польщі та й тепер за Гомулки, дуже популярний. Братам і сестрам із центральних земель України подаю маленьке пояснення, що Вех у Польщі є тим, чим господин Аргус у "Новому Русському Слові". Між іншим — з виду, з профіля, хлопці досить подібні один до одного...

Пан (чи тепер товариш Вех) має теж дещо спільне зі мною: свої фейлетони читає так само погано, як я. Він теж затирає в своїх писаннях ті самі проблеми, що й мене болять та турбують: питання космічного порядку. Я, наприклад, журився тим, що буде з нашим Місяцем, як Совети випустять на нього своїх собак, або як американці притаскають туди свою грачу "баксу"? А колега Вех бідкається — що буде з люнатиками, коли американці випулі з советчиками випустять на сине небо забагато штучних місяців-сателітів?.. Що ж

тоді бідний люнатик вдіє? Вийде на дахи і стане, як дурний! До котого місяця чимчикувати?..

Правда, — каже пан Вех: якщо люнатик буде соціалістичних поглядів людина, то його, звичайно, потягне до прогресивного, радянського місяця. А буде він буржуазних поглядів, то його потягне до капіталістичного, американського. Але, часом, може та

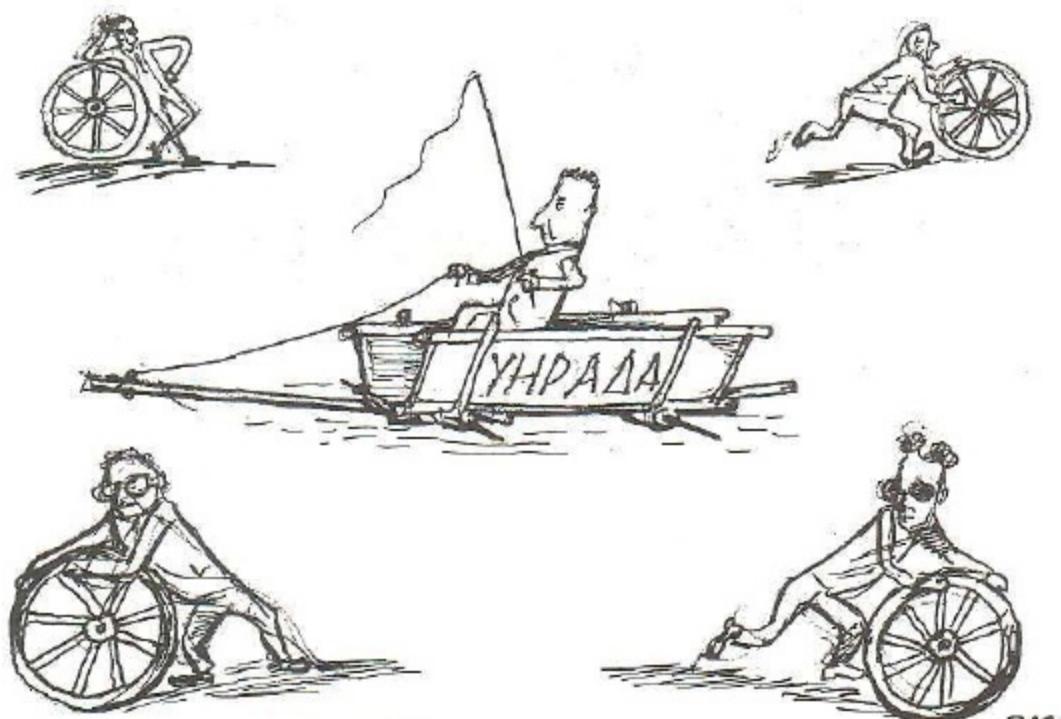
кий селеп змідитись, схібити з партійної лінії, а тоді — гуд-бай!

Та тут справа не в люнатиках, а в чому іншому. Ось такий собі товаржні Вех із програє (що і сталося). Ну, а коли знаєш, що наші програють, то якого біса іхати на змагання, хвілюватись, шарпати свої нерви? Тому я сміливо переступив Рубікон, тобто — скрунив і пішов на польську імпрезу.

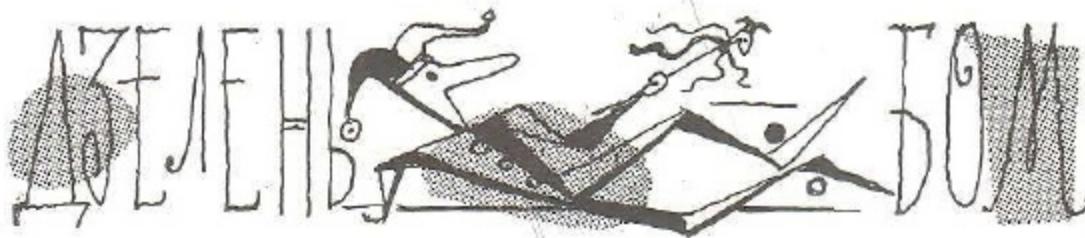
Що мене спеціально тянуло на цю ревію, це те, що на ній виступав колега по смішній професії, гуморист Вех з Варшави, знаний ще за панської Польщі та й тепер за Гомулки, дуже популярний. Братам і сестрам із центральних земель України подаю маленьке пояснення, що Вех у Польщі є тим, чим господин Аргус у "Новому Русському Слові". Між іншим — з виду, з профіля, хлопці досить подібні один до одного...

Пан (чи тепер товариш Вех) має теж дещо спільне зі мною: свої фейлетони читає так само погано, як я. Він теж затирає в своїх писаннях ті самі проблеми, що й мене болять та турбують: питання космічного порядку. Я, наприклад, журився тим, що буде з нашим Місяцем, як Совети випустять на нього своїх собак, або як американці притаскають туди свою грачу "баксу"? А колега Вех бідкається — що буде з люнатиками, коли американці випулі з советчиками випустять на сине небо забагато штучних місяців-сателітів?.. Що ж

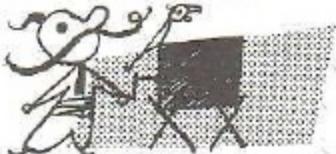
І К Е Р

ЇДЕ ВІЗ — БЕЗ КОЛІС...

Щасливо попікнували — і вже знов починаємо кругти стару катаринку отих безконечних академій, академій і академій. Дуже ми "академічна" еміграція. Рік у рік відсвятковуємо цілий історичний календар від початку до кінця.

Знову і знову оці самі академії, з такими самими опізняннями, з такими самими задовгими промовами, з такою ж безконечною, шаблоновою програмою. З такими самими галасливими дітьми на залі і з таким самим добровільним датком, без якого не впustять вас на залю, а найчастіше — з таким самим недобором у касі.

Комітети академій засідають нераз цілими годинами і ломлять собі голови, як би то урізнопроднити програму, як би впровадити щось оригінальне і нове, але це рідко кому вдається.

Але ось Дітройтові вдалося.

На Святі УПА вийшов на сцену голова комітету Стась Кравчишин і сказав до публіки:

— Прошу встать!

Публіка встала. По кількох секундах Стась знову закомандував:

— Прошу сідати. Повстанням з місць вважається американський гімн відспіванням.

Чи не оригінально?

Решта програми вже пройшла за старим шаблоном, але ця інновація з американським гімном піддавала мені одну думку. Чи не добре було б застосувати оте "встать" і "сідати" на всіх академіях до цілої програми?

Наприклад:

— В наступній точці нашої програми буде виголошена святочна промова. Прошу встани. Дякую. Повстанням з місць святочна промова вважається виголошеною. Прошу сідати! Так само з декламацією, з виступом хору, все, від самого початку до саміського кінця програми.

Всі святочні, жалобні, ювілейні, і прочі, і прочі комітети повинні над тим глибоко призадуматися.

Ще одну інновацію впровадив Дітройт. Симпатичний Хор Бандуристок при СУМА

поширено і доповнено новими співацькими силами. Дуфта Нижанківський, зачарований отим поширенням хором, висловився так:

— Дотепер ми вислухували самі сидачі бандури, а тепер маємо бандури сидячі, і бандури стоячі.

"Соромливі речі" пише в чікагівській газетці Теодор Курпіта.

Вириваючи собі рештки волосся на голові, між іншим ламентує:

I в райдужному опіюмі цієї нелогічної римованої прози, цього духового примітивізму й безумного думання починалася вся наша національна робота, включно з відбудовою держави. Шлики українського степу підносили нам Махна, Марусю і Ангела, творили Пашковецьку Республіку, соціалізм Винниченка і харківський уряд. I замість „Гамлета“ маемо „Пошились у дурні“, Леонарда з Вінчі заступив Ждаха, замість Аїди маемо п'яного Карася і, якби не молдавин Петро Mogila, люди нашого віку не бачили б монументальної катедри св. Софії в Києві, бо триста літ тому дюг безні земляки випасали на її півруйнах коней і безріг, а на місцях козацької слави куцій німець узловатий картопельку садив.

Коли вже так писати, то чому не було для повного образу нашого убожества ще додати таке:

— "Десь другі мають розумних і визначних журналістів, а ми маемо Теодора Курпіту".

І то коби одного!..

ДЗЕЛЕНЬ БОМ

ЯК У КАЗЦІ

На поліцію приходить чолов'яга і каже, що йому пропала жінка.

— Коли? Як давно? — питаютъ його.

— Та вже буде з-два місяці...

— Шо?! — скрикнув вартовий поліцист. — I ви так довго не давали знати про це?

— Скажу відкрито — я зразу просто не міг в щось таке повірити...

Пера на твої коліна
Вже червона ронить птиця.
Буде ніч. Не бійся сіна.
Небо — як твоя спідниця.

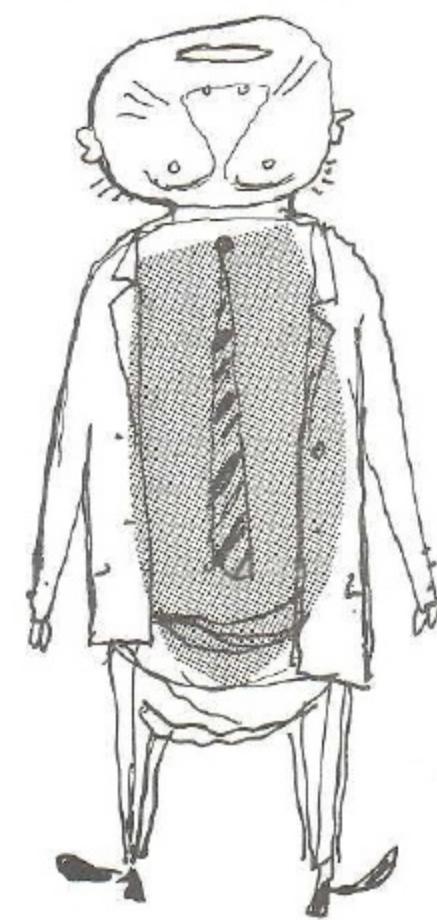
Щастя більш уже те саме
Не всміхнеться тилюсте,
Не відходи! Он понад нами
Місяць — мов листок капусти.

У тобі розмільна сила.
Не заснеш в пустій коморі.
Притулисъ. Чи бачиш, мила?
Мов пшеничне зерно — зорі.

На вереті — старість біла.
Пригадаєш біль утрати:
Молодість, що відлетіла,
Оборіг, що коло хати.

Завернися із порога!
Там підкову не прибито!
Глянь востаннє, теплонона,
Ах, разова Афродито!

БАБАЙ

Портрет одного прогресиста
який вернувся з України.

● До Комітету Будови Пам'ятника Шевченкові наспіло з Вашингтону, від директора міських парків п. Джета, радісне повідомлення, що справа площі під будову пам'ятника ще далі не вирішена.

● Курінь "Лісових Чортів" схвалив прийняти в почесні члени мистця Миколу Бутовича за його великі заслуги в ділянці малювання дідьків, відьом та іншого чортиння.

● Велика вигода бути таким мистцем, як наш співак і диригент Візантійського Хору в Голляндії, д-р Мирослав Антонович: він сам собі поспіває і сам подиригує.

● На Літературно-Мистецькому Ярмарку в Нью Йорку д-р Микола Шлемкевич надхненно говорив про загублену українську публіку, що не прийшла на цей Ярмарок.

● Футбольні змагання двох чоловічих українських команд — УСК-у і "Тризуба" в Філаделфії закінчилися дуже щасливо, бо не було трупів, лише багато п'яних.

● Наші філятелісти в Клівленді, очолені інж. С. Кіктою, напевно зробили б кращий бізнес, якби замість українських поштових марок, друкували "Єгипетські сонники".

● Під час "Осінньої Зустрічі" Українських Лікарів і КЛК на Союзівці, д-р Воєвідка так добре бив кічку, що його назвали "український Роджер Маріс".

● Після вибору місс Союзівки на 1962-й рік, голова жюрі, інж. Мирон Лепкалюк, заявив, що місс Союзівку вибирати тяжче, ніж міст збудувати!

● На Оセルі ім. Ольжича в Лігайтоні корифей українського театру, Йосип Гірняк, садив символічного "дуба Шевченка", а Телько Радванський підливав його.

ЯК БУЛО В КОСМОСІ

Коли советський космонавт Гагарін, після всіх парад, обцілований Хрущовим, опинився в хаті, в подружній спальні, дружина каже до нього півшепотом:

— Слухай, Юра, я знаю, що ти мусів говорити багато всячини для пропаганди, бо так годиться... Але тепер ми тільки двоє, ніхто нас не підслухає, то скажи мені так, по правді: що ти бачив, як літав довкола світу?

На те Гагарін:

— А ти звідки знаєш, що я літав?..

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ
до Українських Композиторів та Музико-
логів в екзилі сущих!

Вітання Маестри!

Замість писати кільометрові статті й доказувати в них, що пісня "Рушничок" ("Рідна мати моя") нічого не варта з музичного боку, — створіть щось краще від нїї в цьому жанрі, тут, на еміграції! Тоді ми забудемо за Малишка і Майбороду, а будемо Вас прославляти, пісні Ваші співати, на пластинки награвати!

Слава Еміграції!

Підписали: Іван Короткий і Микола Вузловатий.

ОГОЛОШЕННЯ

"Я вирішив стати порядною людиною. Шукаю спільника. Сам не хочу робити з себе дурня!" ("Шпільки" — Варшава)

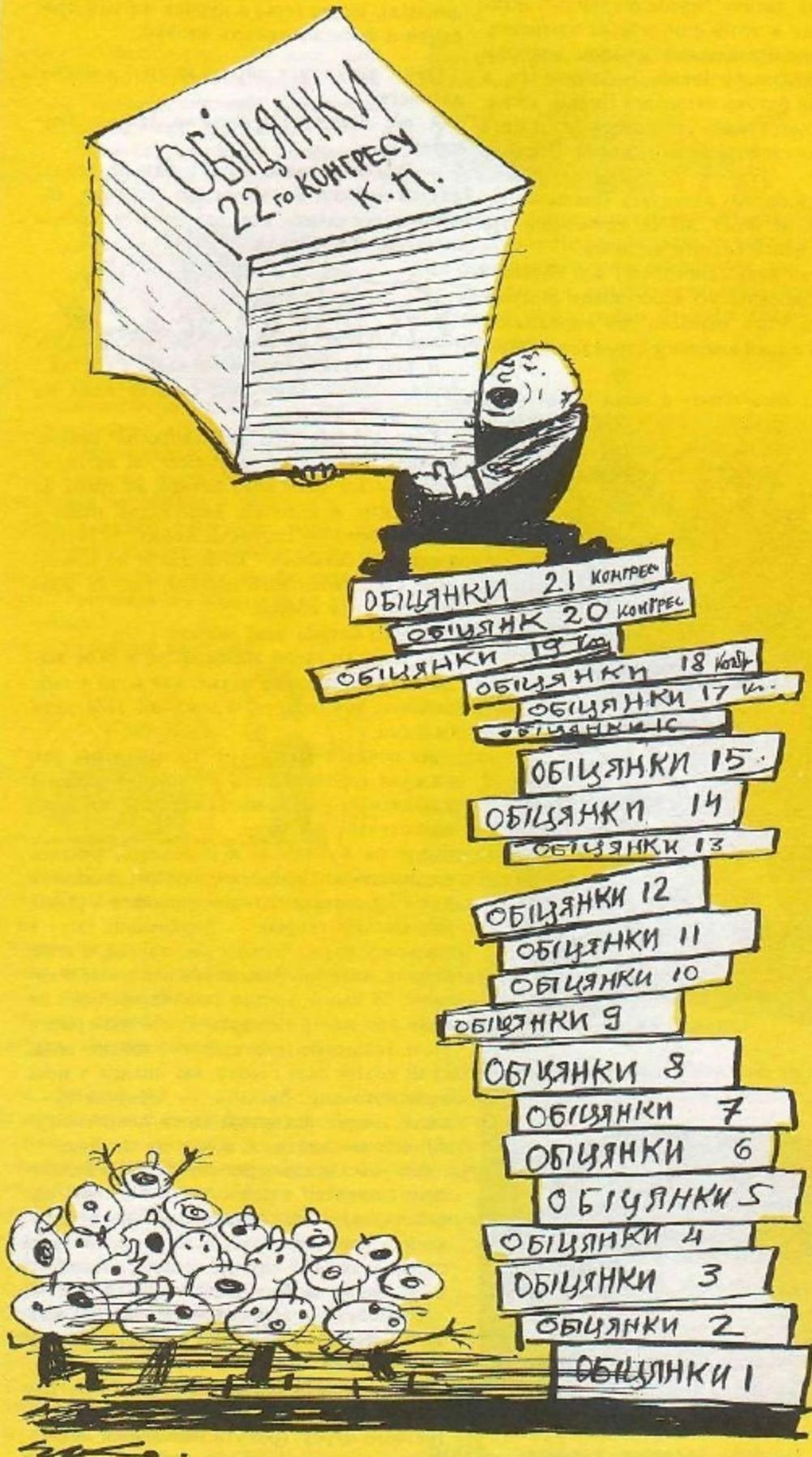
З НАРОДНОГО ГУМОРУ

— Івасю, що тато роблять?

— Виходячи з кориши, дістали пляшкою по голові, а тепер лежать в рові і скучають.

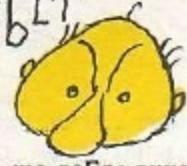
**З НЕДОРУЧЕНИХ ПАКУНКІВ БУДУЮТЬ
ЩЕ ОДНУ СОВЕТСЬКУ КУРТИНУ**

— Оце вам обіцянка, найбільша з усіх по передніх!

ІВАН ПОЛУЦЕБЕР МАЄ ГОЛОС

Пане Редакторе!

Я вже сказав сусідОві, що добре виховання не належить до якоїсь спеціальної класи, а навпаки кожний може ним пОслуговуватись. Добре виховання може бути так інЖенер як акробат, шофер і полковник, свіркуватий і політик, або письманик, і вибачайте за пОрівнання будь яка Персона.

Найбільше виховання повинно бути в Наших партіях. А так ще не є. Говорять одИн на одного:

— Та він кРетин, ідіот функціональний і Свиня!

А цей на того:

— Нужденна креатура! Продає батьківщину!

Не заперечую, що такі слова дають багато льокального колориту нашій спільноти, але обсуває нашу культуру аж під пивниці. Я не хочу навчати нікого, але чи не було Б краще, як би наші політики промовляли до себе чими.

А позатим якийсь великий грек сказав до дитини, що кидала камінням за проходжими:

— Не кидай ніколи на нікого, бо можеш вдарити свого батька!

А я Іван Полузбер кажу:

— Не шукай свині в оці іншого, бо можеш гарного підсвінка у власному.

З поважанням
Іван Полузбер

З АФОРІЗМІВ АРКАНА ПЧХІ

Шевченко був великим поетом тому, що не був одружений.

—
Бідному телиця радість, а багатому й корова смуток.

—
Злій чоловік вкусив би сам себе за вухо, так не може.

—
Добрий сліпий без очей бачить, а поганий зрячий — з очима недобачає.

—
Самореклама — одна з психічних недуг.

—
Камінь ніколи не сердиться.

—
Для працьового рік короткий, а для лінівого — день довгий.

—
Москалеві помяями в очі, а він каже: дощ іде.

—
Осел упертій тому, що має великі вуха та малу голову, а Хрущов упертій тому, що має велику голову, а малі вуха.

—
У Хрущова язик, як у лисиці хвіст: лисиця замітає свої вчинки хвостом, а Хрущов — язиком.

Хто ж і коли так називає?

(Автобіографічна гумореска)

Один поет, який має сімдесят років і сімдесят років пише свої поезії, котрих ніхто ніде за все те сімдесятір'я не друкував, — прислав мені мішок вірші і просив десь їх надрукувати, поки він, цей поет, ще живе. Так хотілося йому побачити свої вірші надрукованими ще за життя, а не по смерті.

Ота сумна доля семидесятирічного поета-поятківця наштовхнула й мене на деякі думки. "А що, як я, поет, прозаїк, гуморист, публіцист — і не поятківець! — не сьогодні-завтра гигант, тобто, дам дуба, а по мені, як кажуть, ані сліду, ані духу. А хіба ж я, Аркан Пчхи, не заслуговую на те, щоб мене хоч би перед моєю смертю прославили? Заслуговую! Але тому, що в наш найцивілізованіший еміграційний час кожний сам себе прославляє, то і я не хочу пасти задніх. Отож, прославляймося, Аркане Пиповичу Пчхи!"

Це я так сам до себе. Але ви, дорогий читачу, вже з моого вступного монологу візнали, як я істинно, по-справжньому називаюся: Аркан Пипович Пчхи.

Чому я так називався?

Як я ще на світ появився, а це сталося 29 червня року Божого 1913 під ясним кубанським небом, у козачій станиці Ново-Троїцьке, то відразу в пеленках і пчихнув: А-а-пчхи! Батько мій Пип та мати Калина в цьому небувалому факті (щойно появлена на світ дитина пчихнула!)угледіли щось відповідати не будете: з своїм, власним несамовите, гріховне. Мовляв, дитина це наротилася, чи якесь, хай Бог простить, неземне створіння? Страху в батьків моїх від отого "пчхи" було немало, і вони відразу ж подалися з тою вісткою по людях та до панотия, на поради та довідки, що все те мало означати.

— Хто його зна, що воно у вас за дитина

появилась, котра відразу чхає, — говорили люди моїм татові і мамі. — Щось воно не добре має скластися...

І порадили:

— Перехрестіть його, охрестіть його, тільки так і назвіть — Пчхи, тобто, прізвищем його наречіть таким, не вашим, значить, не батьківським. Бо яке те дивне дитя виросте не як усі люди, то ви за нього й відповідати не будете: з своїм, власним прізвищем житиме...

Плакали, журилися батьки, бо як же — власна дитина з чужим іменем ходити буде? Але таки збулося: назвали мене по прізвищу Пчхи.

А ім'я — Аркан?

Називався я на початках свого дитинства інакше, але тому, що я, як виявилося, справді народився не таким, як усі люди,

то швидко батько мене самочинно вдруге охрестив: хрестив він мене за мою неслуханість та дитячу "високомудрість" арканом так, що я потім сам себе не візнавав. Ото від отого хрещення арканом і почали мене називати по імені — Аркан. Ну, а скільки мій батько називався Пипом, то і я, значить, остаточно утвердився у досить складному словотворенні: Аркан Пипович Пчхи.

Чому мій батько називався Пипом — того сказати не можу. Може, колись він був путом, — цього сказати не можу.

Але щодо мене самого, то і мої батьки, і люди, і панотець, усі мали повну підставу страхатися моого першого, по народженні, пчиху. Бо я таки виявився справді не таким, як люди.

ШЕВЧЕНКО

НА ДРУГОМУ ЗАСЛАННІ

— Аркане!

— Шо?

— Що ти там у курнику робиш?

— На яйцях сиджу.

— Шо-о-о? Та ти здурів? Де, на яких яйцях?

— Та тут ось ряба квочки на яйцях не досиділа, пішла геть, а курчат же нам треба, то я й сиджу замість квочки.

Це — діялог між мною і матір'ю в моєму дитинстві.

А ось випадок із батьком, Пипом, значить.

— Візьми, Аркане, пута і піди на леваді спутай кобилу. Бо я там був, то вона, кобила непосидяща, все заходить у сусідів овес, що біля левади.

Я взяв пута, пішов на леваду, і спутав... сусіду нашого, який саме спав на межі, на сонці опалюючись.

Господи! Шо тоді було, ворогові своєму не зичу. Не міг тоді я ні сісти, ні лягти, ні стати, — так мене вчив батько, як треба на світі жити. А коли він мене літав, нашо я отаке вчинив — спутав не кобилу, а сусіда, я відповів батькові: "Хотів знати, чи мовчали сусід, коли його спутати, так, як мовчить спутана кобила"...

Врешті батько мені сказав:

— Коли ти такий хвілософ, то я тебе віддам чужим людям у науку, хай вони з тебе роблять, що хочуть. Улома ми тобі ради не дамо.

Як почув я про науку, то наче мене хто на коня найбістрішого посадив. З радощів і повінливав усе молоко і всі яйця, що мати приготувала на базар.

Але на Кубані, де я народився, вчитись не довелося. Прийшли розріхи двадцятих років і я разом з батьком опинився в рідній батьківській стороні — Харківщині. Отут я і пішов у науку. Вчився рік, другий, п'ятий, сьомий, десятий. Вчився так, що вчителі казали: "З цього Аркана людини не буде: це буде або поет, або артист, або гуморист". Мені тоді так гірко ставало, що не знав, куди подіти свої сльози, які лілінся з моїх очей потоками. Значить, — міркував я, — якщо з мене й справді щось поетично-гумористичне вийде, то я вже не людина.

Але коли я пригадав своє справді нелюдське дитинство з усіма отими пчихами, арканами, курячими яйцями, на яких сидів, замість квочки, батьківською кобилою і сусідом, якого я спутав, замість кобили, — то я твердо собі віршів: "Нехай я й не людина буду, а вірші, фейлетони, оповідання, статті і все інше таки лисатиму, і ще й малюватиму, як часу на все стане"...

Отож, вчився, писав, малював, а як уже дійшло до першого, потім другого і врешті третього курсу (року) навчання в педагогічному інституті, мовно-літературного факультету, — тоді я побачив і відчув, що далі цієї науки я не потягну. Бо: батько й мати, "ласково запрошені" піти до колгос-

пу, залишилися не тільки без колишньої "непосідюшої", як казав батько, кобили, і не тільки без журей і ієць, а й без зернини для себе на хліб; в Одеському інституті, де я вчився після Харківського ІНО, професори викладали в кожухах, шапках, студенти на лекціях торохтили зубами, бо інститутські печі топилися... соняшниковим лущинням, яке було рідкісним наливним про-

дуктом. Оглянувся я одного разу в автоторії на лекції мови: з більше тридцяти студентів залишилася якась неполовна п'ятнадцятька. Повіткали "щасливі советські студенти" з інституту, щоб з голоду та холоду не погинути. Залишилися синки та доні партійних головачів.

Махнув і я тоді з Одеси на Харківщину, додому, самого себе і батьків з голоду та мору рятувати...

І пригадав я віщування вчителів моїх: "Не буде з Арканом людини". Пригадав і подумав: "Ох, і правда ж то велика! Бо хіба ж у такій московсько-большевицькій калабані може людина вийти?"

Як я хотів, як я мріяв — вчитися і вчитися, вчитися вчившися і вчитися працювавши! Як я любив мистецтво взагалі: літературу, мальство, театр... і як я хотів учитися теж у театральній школі. Але...

Заробіткова праця коректора в газетах, харківські тюрми на Холодній Горі, на Чернишевській і Червоноармійській вулицях один раз, ті самі тюрми — другий раз, зіслання у концтабори на північ Московщини — третій раз мобілізація прямо з концтабору в советську армію і "захиста родини" в другій світовій війні — четвертий раз, два роки і чотири місяці в німецькому полоні — п'ятий раз...

Отака моя, Аркана Пиловича Пчхи, біографія.

Коротка біографія. Але редактор, який оцю мою коротку біографію міститиме, напевно буде думати: "Але ж яке довжелезне й написав оцей плодочний, як добра несучка, А. Пчхи. Іде Його отаке вмістити".

Подумає отак редактор, вхопиться за котрусь там лінійку-рядкомір, та й почне рахувати — скільки-то з тої Арканової автобіографії буде рядків. І, може, поміряє, отак, поміряє, та й викине цю сповідь до коша: "Задовгє", — скаже редактор.

Але так скаже редактор, який уподібнюється отому поетові, про якого я сказав на початку, тобто, такий редактор, що прийшов — чи радше пропхався — у пантеон редакторів не головою, а хвостом. Це значить, що він запізно прийшов у редактори. А запізно прийшовши, каже: "Дайте, люди

добре, я хоч перед смертю поредакторую трохи!

І міряє такий редактор "на рядки" не тільки людські статті, а й усе життя людське.

А людського ж життя друкарськими лінійками не зміряти!

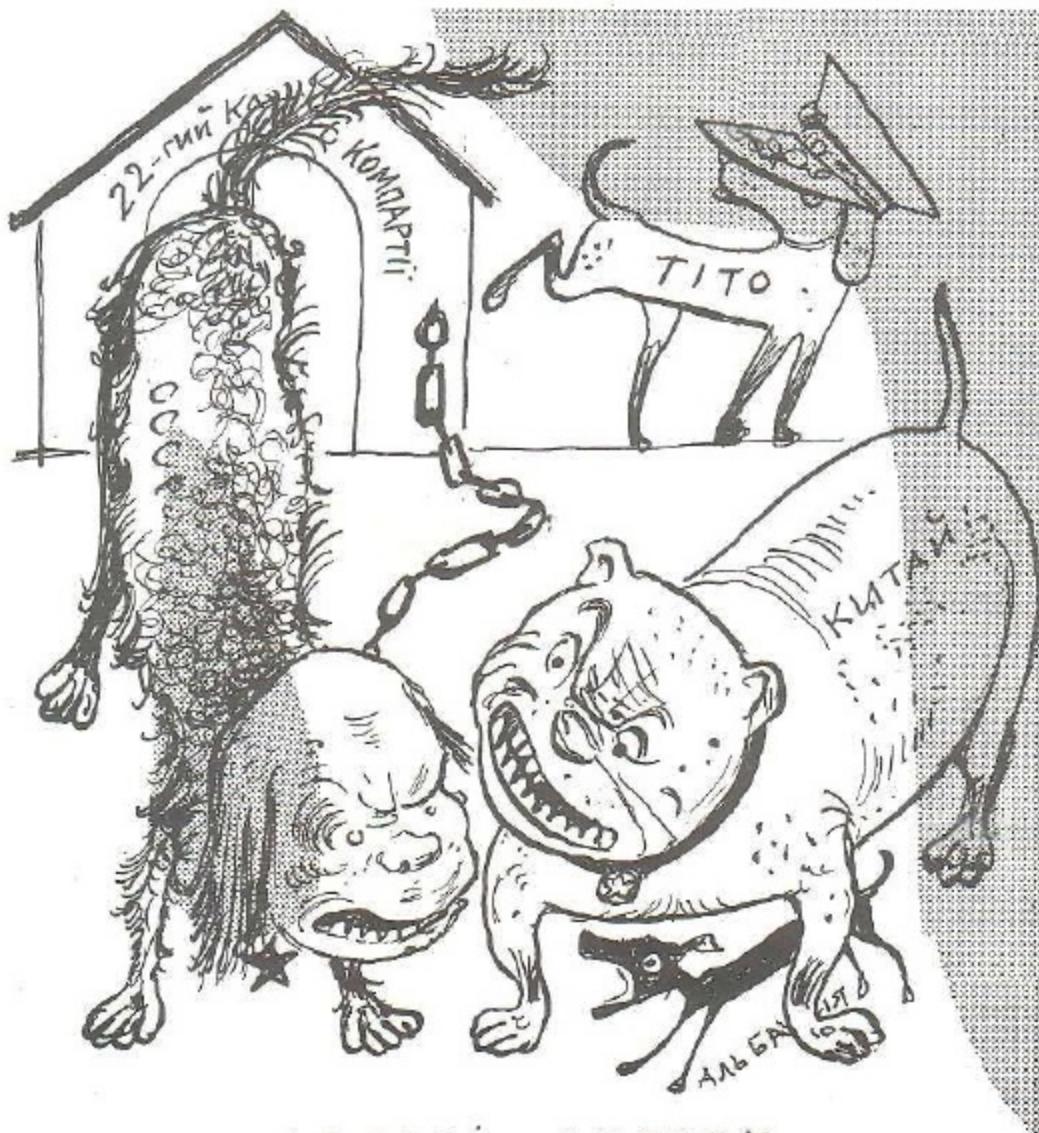
Бо ж я і сам якийсь редактор, качка б його копнула!

А. Пчхи,

БЕЗБОЖНИКИ

В одному містечку Людової Польщі відбуваються збори місцевого гуртка атеїстів-безбожників. Привін вислухали антирелігійну доповідь, схвалили план праці на майбутнє, внесли резолюції. Врешті підводиться голова гуртка, дивиться на годинник та й каже:

— Товариші, четверта година: пора йти до костьола на вечірню!

СОБАЧІ СПРАВИ

ЛІСЯЧИМ ОКОМ

Довкола конкурсу на пам'ятник Т. Шевченкові у Вашингтоні починається (на жаль) така сама катавазія, як була з конкурсом на такий же пам'ятник у Вінниці. Комітет Будови Пам'ятника Шевченкові в умовах конкурсу зразу поставив клявзулю, що автори проектів, тобто мистеці, беручи участь у конкурсі, повинні брати під увагу... "молодший вік Шевченка".

На засіданні Комітету в дні 23-го вересня ц. р. батьки народу, "подлубавши в голові", трохи змодифікували свої вимоги до мистеців-скульпторів, — як про це читаемо в "Свободі" з 26 вересня ц. р.

"...Окремо обговорювано (пише "Свобода") справу конкурсу на пам'ятник, при чому вияснено, що згадка в конкурсі про молодший вік Кобзаря... не означає будь-

якого обмеження в цьому відношенні для скульпторів, що візьмуть участь у конкурсі, бо Шевченко у відносно молодому віці помер і загадка про "молодий вік" у постановах конкурсу відноситься радше до здорового вигляду, ніж до самого віку".

Отже так стоять справи, Панове Мистці: Ваш Шевченко не мусить бути зеленим юнаком, може бути і всілі віку, щоб лише, нівроку, здорово виглядав!. Як то добре, що достойні члени Комітету не читали нарису доцента Київського Університету, Б. Александровського, про хвороби і смерть Тараса Шевченка! Ціла книжка, Шановні Панове, присвячена недугам Шевченка, які мучили його весь вік і зарані загнали в могилу. Бодай-то наші вороги так "здорово" виглядали, як виглядав Шевченко у Петербурзі, в останні дні свого многострадального життя!

Планета показує на війну.
Може відбухнути атмінут — що не видо.
Мій швагро из Байбайону наказував ми
ше уліті:

— Мой, добре диви си, ци вівібухає вій-
на. Шо до чого, то момінтални бери жону
і махай на Гантер, бо то є одно місце, де
мож буде безпечно пересидіти.

Швагро правду казав, лишен не знати ци
конституція каже, жи тра конча брати жо-
ну, ци може мож лишити. Тай ек тут буде
взнати, у котрій ден війна гакуратни ві-
бухне, аби си на чес из великого міста
спретати. На тото щвагро сказав ми:

— Найперше, тра мати нюх. Ек почуеш
носом, жи щос невіразно, то сідай на кару
і — віо!

Вид того чесу янич ено нюхаю і ню-
хаю, але то пуста робота. До чого тут в
Гамеріці годен си донохати, ек повігаду-
вали ружні пшикала і ружні мастила на тот,
ек каже в телевізії, просцирейшен. Моя
жона то навіт купила си таку бадлю, жи
ек варит капусту, то пшикне два-три рази з
тої бадлі по хаті, то всекий дух позабиває,
і так запахне, ек би варила си не капуста,
а екіс фйолки, ци екас нарцізія.

Типер не знати, ци большовики тиж не
вігадали екогоса свого шпикала і ци не по-
роздавали тото Косачеви і ружним прогри-
зистам, аби потайки по Гамеріці скруль-
пшикали і забивали тот просцирейшен, жи
айде від того Есісеру аж поза окаяни. За-
міст того — розходит си ружні запахи і
такі парфумії, жи єдному аш у годові
закрутит си. Аби екий був тенгій політник,
то годен збараніти до решти і вицофати си
из целого интересу.

Написав я до щвагрі, жи на нюху тешко
полегати, а він мені порадив щос енакше.
Пише, жи ще єст єден знак на війну, ек
снет си небіщики. Ено, жи тоті що вже по-
вмирали на емігранції не рахують си. Мус-
сит приснити си абсолютни крайовий не-
біщик. Типер я пантрую за небіщиками.
Фурт екийс крайовий чоловік приснит си,
але такий жи ще у живих. Такий то при-
снит си, бо має в тім свій интерес, аби му-
пачку віслати. А мертвому, то ека мара
пушкати си в таку далеку дорогу лишен на
тото, аби си екомус краинови ув Гамеріці
приснити.

А може, так есмо наполітикували гиздеч-
ки на емігранції, жи навіт небіщики ма-
хнули на нас руков інич не хчет мати до
чиненя!

Заруч. Зозуля.

Відвідайте
ПЕРшу УКРАЇНСЬКУ АПТИКУ
МГР. РОМАНА ГОРДИНСЬКОГО

В в Дітройті - захід

1540 I Вест Ворен, один бльок
на схід від Гранфілд

Аптика відчинена від 9ам - 9pm
крім неділі. Комплектний склад
ліків на рецепти, патентова
медицина, косметика,
безалькогольні напитки
"мані - ордер", табак і т.п.
Tel. LU - 19752

Хрушевські обіцянки

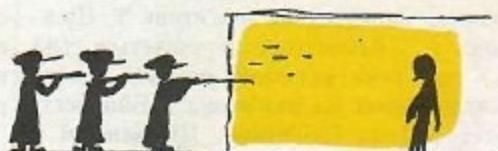
Бесплатне мешкання

Комунікація на кошт держави

Дармовий харч

Дармова медична обслуга

Заслужений відпочинок

ПОРАДИ

Багато милих осіб пише тепер до мене,
бо я набираюся слави через мої поради.
Хто хоче набути слави, хай отже пише і
пише, бо навіть найгірша письменниця є
більш відомою від баби, що варить най-
кращий борщ, чи найсмачніші вареники.

Пишуть мені і запитують, як поводитися
з дітиськами, яким треба аплікувати болючі
удари по задку, та інші відомі кари.

Кожний є власником своїх дітиськів і не
належить мішатися в неї справи. Але
можу порадити, щоб родичі, кревняки і
інші боси не били дітей на публічних міс-
цях, як готелях у час вакацій, в барах, під
церквою і так далі.

І так цього року, відпочиваючи на нашім
ріковиську, біля Нью Йорку, де мати при-
рода поклала перед нами цілу гаму своєї
колірової палети для радості ока і роман-
тичних сердь (як гарно пишу, що?) Це з
якоїс статті, чи не Олега Лисяка) — отже
на цьому відпочинку я почула скорі ляпаси
і батьківський голос: — А маєш! А маєш!
А маєш! Це для твого добра, а не щоб ро-
бити тобі приемність! Ти тепер смієшся, але
колись пізнаєш муки батька, який мусить
карati свого сина!

Це був примір, як педагогія творить не-
раз паскудні затоки, в яких риби плавають
як хочуть і помножуються в браку куль-
тури і дитячої криміналістики. (Цей поетич-
ний образ є наслідком того, що я для влас-
ної едукації прочитала вірші Жені Василь-
ківської).

Перший знак цього зла є те, що дитина,
коли її бити — сміється.

Тому краще вивести її з готелю, з
бари і так далі, далеко від рухливого світу
і витріскати в повній інтимності. Тоді бен-
карт терпить, як належиться.

—
Від фальшивої людини обіцянка, як від
люстерка "зайчик", що його ти ніколи не
можеш взяти в жменю.

Хоч дурний не хвалиться дурнотою, так
її з без хвалиби видю.

Розумний свій розум приховає, а дурний
свою дурноту все покаже.

Пчхи

Editor Edward Kozak

"THE FOX"

4933 LARKINS

DETROIT 10, MICHIGAN

Річна передплатна \$ 3.00
Піврічна \$ 1.50.